

Η συντελούμενη καταστροφή και η Χρεοκοπία της Αριστεράς

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos>

Μετά από αναγκαστική απουσία πάνω από ένα χρόνο η στήλη επανέρχεται με ιδιαίτερη χαρά στην τακτική δεκαπενθήμερη βάση της, και από τις 19/1 στη Σαββατιάτικη θέση της. Το γεγονός ότι η έκλειψη της μοναδικής πολυφωνικής εφημερίδας «συνέπεσε» με τον πιο κρίσιμο χρόνο, όπου το τρίτο Μνημόνιο έβαλε τις βάσεις για να συντελεστεί η σημερινή οικονομική καταστροφή της χώρας, την κάνει ελάχιστα συμπτωματική. Ιδιαίτερα, όταν στο φίμωμα της εφημερίδας έπαιξαν καθοριστικό ρόλο όχι μόνο συστημικές δυνάμεις, αλλά και δυνάμεις της χρεοκοπημένης Αριστεράς που στόχο είχαν την μονοπώληση του μη «μνημονιακού» Τύπου από φερέφωνα της (π.χ. νεοπαγείς εφημερίδες —η μια κακή απομίμηση της «Ε»--από τ. συντάκτες της εφημερίδας), καθώς και εργατοπατέρες που αντικειμενικά έπαιξαν ρόλο συνοδοιπόρων τους, σε μια λυσσώδη προσπάθεια να κλείσει και στη συνέχεια να αποτραπεί η επανέκδοση της εφημερίδας, εξαπατώντας τους εργαζόμενους (που, ορθότατα βέβαια, διεκδικούν δεδουλευμένα μηνών) ότι έτσι θα ικανοποιούνταν τα απαράγραπτα δικαιώματά τους!

Μιλώ για καταστροφή, και όχι απλά για κρίση, γιατί ποτέ άλλοτε δεν είχε θεσμοποιηθεί, όπως σήμερα, η συστηματική φτωχοποίηση των λαϊκών στρωμάτων και η μετατροπή της χώρας σε καθαρό προτεκτοράτο των ξένων ελίτ με την αγαστή σύμπνοια των ντόπιων ελίτ και τη στήριξη των προνομιούχων στρωμάτων που ξεπουλάνε όλο τον κοινωνικό πλούτο της χώρας, και προσδοκούν μια «ανάπτυξη» που θα στηρίζεται στην Κινεζοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Για να συγκαλυφθεί αυτή η ιστορική καταστροφή, που θα μετατρέψει τη χώρα σε μπανανία της ΕΕ και τα λαϊκά στρώματα σε άθυρμα των ξένων και ντόπιων ελίτ, καλλιεργούνται από το σύστημα μια σειρά ανώδυνοι αντιπερισπασμοί, με την αμέριστη βοήθεια της ρεφορμιστικής Αριστεράς, δηλ. αυτής που δεν αμφισβητεί, όχι το σύστημα, αλλά ούτε καν την ένταξή μας στην ΕΕ (πέρα από αυτή που ζητά την απλή έξοδο από την Ευρωζώνη που είναι άλλη μια απάτη). Και αυτό, παρόλο που, σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις, η πλειοψηφία του Ελληνικού λαού αμφισβητεί σήμερα την ένταξή μας στην ΕΕ, εφόσον βλέπει «στο πετσί της» ότι μέσα στην ΕΕ είναι καταδικασμένη στη μόνιμη φτωχοποίηση, που θα προκαλεί η ανάπτυξη με βάση την ανταγωνιστικότητα. Δηλαδή, μια «ανάπτυξη» που συνεπάγεται είτε την ανοικτή ανεργία, είτε τη συγκαλυμμένη ανεργία της μερικής και περιστασιακής απασχόλησης, είτε, τέλος, μισθούς ανατολικής Ευρώπης.

Η Αριστερά αυτή εξαπατά διπλά τα λαϊκά στρώματα.

Πρώτον, με το να υπόσχεται ότι μέσα στην ΕΕ θα μπορούσε να εφαρμόσει ριζικά διαφορετική πολιτική από την ήδη εφαρμοζόμενη από την Τρόικα. Όμως, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν είναι απλή επιλογή κάποιων «κακών» πολιτικών και οικονομικών ελίτ, όπως παραμυθιάζει τον λαό η Αριστερά αυτή. Η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση, η οποία είναι δομικό φαινόμενο που οδήγησε στις ανοικτές και απελευθερωμένες αγορές (κεφαλαίου, εμπορευμάτων εργασίας), μόνο νεοφιλελεύθερη μπορεί να είναι, εφόσον αναγκαστικά θεμελιώνεται στην ανταγωνιστικότητα. Αλλά, η ανταγωνιστικότητα, στις συνθήκες αυτές, μπορεί να ενισχυθεί είτε μέσα από μαζικές επενδύσεις στην έρευνα και τεχνολογία σε συνδυασμό με τη δραστική μείωση του κόστους παραγωγής (δηλ. του εργατικού κόστους, των φόρων στο κεφάλαιο, εργοδοτικών εισφορών κ.λπ.) —όπως κάνουν οι χώρες του κέντρου— είτε μέσα μόνο από τη μείωση του κόστους που ελπίζεται να προσελκύσει τις επενδύσεις των πολυεθνικών —όπως κάνουν οι χώρες στη περιφέρεια σαν την Ελλάδα. Όλες οι νεοφιλελεύθερες «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» επιβάλλονται με βάση αυτή τη λογική και καμιά ρεφορμιστική αριστερά δεν μπόρεσε να τις ανατρέψει: από αυτήν του Μιτερνάν μέχρι του Ολάντ. Και αυτό, διότι η ανατροπή τους προϋποθέτει μονομερή έξοδο μιας χώρας από την ΕΕ, σαν πρώτο βήμα για την αποκοπή των δεσμών της, μέσω της οικονομικής αυτοδυναμίας (όχι αυτάρκειας), από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Δεύτερον, με το να στρέφει την προσοχή των λαϊκών στρωμάτων είτε στις ανώδυνες (για το σύστημα) διαμάχες για την διαφθορά, ώστε να εκτονωθεί η διογκούμενη οργή, είτε στον φασιστικό μπαμπούλα που δήθεν απειλεί την Ελλάδα, αν όχι τον πλανήτη ολόκληρο! Όμως, η Ελλάδα είναι ήδη εκφασισμένη με την ωμή οικονομική βία που επιβάλλεται στα λαϊκά στρώματα και την απαιτούμενη για τη στήριξή της φυσική βία. Αν, επομένως, μεγάλα λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα, αλλά και στην ΕΕ γενικότερα, στρέφονται σε εθνικιστικά κινήματα και κινήματα κατά των μεταναστών, δεν το κάνουν γιατί ξαφνικά έγιναν ρατσιστικά ή ...φασιστικά. Το κάνουν διότι η Αριστερά σήμερα είναι απόλυτα χρεοκοπημένη στην Ευρώπη —και σύντομα και στην Ελλάδα, όταν θα αποκαλυφθεί η απάτη της— εφόσον δεν θέλησε να ηγηθεί ενός Μετώπου για να αποτρέψει τη συντελούμενη μέσα στην ΕΕ καταστροφή τους. Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι τα στρώματα αυτά, παραπλανημένα από την αντί-μεταναστευτική προπαγάνδα παρόμοιων κινήματων, στρέφονται κατά των μεταναστών, ενώ βέβαια η μετανάστευση είναι απλό σύμπτωμα της παγκοσμιοποίησης.

Link: http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_01_10.html